

Sygn. akt II CSK 201/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w S.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 257 (dwieście pięćdziesiąt siedem) zł.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną A. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 12 października 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne sformułowane w sposób następujący – czy w świetle art. 24 § 1 i 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze w sytuacji, w której nieuregulowanie zobowiązań względem spółdzielni wynikało z faktu przebywania osoby zobowiązanej w zakładzie karnym oraz obiektywnego braku możliwości pozyskiwania środków finansowych, odbywanie kary pozbawienia wolności może być uznane za zawinienie bądź też rażące niedbalstwo przy regulowaniu zobowiązań wobec spółdzielni mieszkaniowej uzasadniające wykluczenie bądź też wykreślenie członka spółdzielni.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy

przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurysprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Kwestia przedstawiona przez skarżącego nie stanowi jednakże istotnego zagadnienia prawnego w przywołanym rozumieniu. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera pogłębionego wywodu uzasadniającego zgłoszone wątpliwości prawne, wykazującego zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu jego rozstrzygnięcia oraz wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji. Stanowi ono, w istocie, polemikę z obszernym uargumentowanym stanowiskiem tego Sądu opartym na ustalonych w tej sprawie faktach oraz utrwalonej wykładni cywilistycznych pojęć „wina umyślna” i „rażące niedbalstwo”. Ze stanowiska tego jasno wynika, że Sąd ten uznał utrzymujący się przez szereg lat stan nieregulowania przez powoda opłat, związanych z posiadaniem przez niego spółdzielczym lokatorskim prawem do lokalu mieszkalnego w zasobach pozwanej spółdzielni mieszkaniowej, z powodu dopuszczania się przez niego przestępstw skutkujących kolejnymi pobytami w zakładach karnych, za wyczerpujący hipotezę art. 24 prawa spółdzielczego. Sąd wskazał przy tym na podejmowanie przez spółdzielnię szeregu czynności poprzedzających podjęcie kwestionowanej uchwały o wykluczeniu powoda z grona członkowi pozwanej spółdzielni, w tym na zawarte przez spółdzielnię ugody w sprawie spłaty tych zaległości, nie realizowane przez powoda, na orzeczenia sądowe zasądzające zaległe opłaty z odsetkami ustawowymi oraz na wyrok eksmisyjny, nakazujący opuszczenie lokalu mieszkalnego, ale jednocześnie ustalający prawo powoda do lokalu socjalnego, zabezpieczający potrzeby mieszkaniowe powoda.

Skarżący powołał się także na przyczynę kasacyjną z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ale nie wykazał niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia i akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl.

oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Brak jest więc podstaw do podzielenia poglądu skarżącego, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Na wniosek strony pozwanej zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy zasądził na jej rzecz koszty postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.